

Scheiner Júlia Az Els? Férjével És Lakótársaikkal

A Köteles Sámuel utcai lakásunkban készült a kép 1955 után, karácsonykor. Volt négy szoba, s a négy szobában négy család lakott. A második sorban balról az első én vagyok (aki áll). Mellettem az unokaöcsém felesége, Deutsch Éva és az ura, Deutsch Gyula. A második sorban jobbról a második, az a jóképű fiú, végre megkapta az egyik szobát, és megnevelte. Egy román kislányt vett el, Lianát (jobbról az első), aki úgy beszélt magyarul, mint mi. A fiúnak egy magyar szappangyáros volt az apja, Brechnernek hívták, azt hiszem, német származású lehetett. Az első sorban az első baloldalt csak egy látogató, mellette az első uram. Az ölében egy barátjának a kislánya van. A gyerek biztosan ebédre volt nálunk. Mellettük az András felesége, Júlia Pocok "úrral", a gyerekével az ölében, s aztán András, az öcsém. 1960 tavaszán Andrásék elmentek Olaszországba. A nő, aki az állát támasztja, Júlia anyja.

Schönbrunn Jenővel, az első férjemmel egy motorosbálon ismerkedtünk meg. Az öcsém nagy motoros volt, és benne volt a szervezésben, s az Apolló vendéglő nagytermében rendezték a bált. Jenő odajött, és leült mellém. Volt már egypár légkör benne (be volt egy kicsit csípve), akkor jött haza az orosz fogságból. 1950-ben mi csak a városházán esküdtünk meg. Auschwitz után nem bírtam gyereket kihordani, már hetedik hónapos voltam, amikor elvetéltem. Júlia, András felesége két hónap különbséggel volt állapotos Pocokkal. A gyerekük, Mestitz István, Pocok 1955-ben született, őt reformátusnak keresztelték, és annak tartja magát. Ő olyan, mintha egy kicsit az én gyerekem is lenne.

Bubáék, ahogy [Deutsch] Gyulát neveztük, közben építettek házat, s aztán elköltöztek. Amikor elköltöztek, András feleségének, Juliának az anyja költözött abba a szobába. A konyha közös volt, de mindenki külön főzött. Mindig valaki volt a soros: az egyik pucolta a kályhát, a másik mosogatott, s a harmadik főzött. Mindig csúfoltak, mert mikor mentem a konyhába, mondtam, hogy "Na most félre a kályhától, mert jövök én". Például ha valaki ment ki vacsorázni vagy ebédelni, mondta: "Na, jösztek ti is?" Aki akart, az jött, aki nem, az maradt, de általában mindig együtt ettünk.

Mindig együtt ünnepeltük a születésnapokat, adtunk egymásnak ajándékokat is. A zsidó és a keresztény ünnepeket nem tartottuk. Egyedül karácsonykor, Pocok, az öcsém fia miatt állítottunk karácsonyfát. A kommunista ünnepeket egyáltalán nem ünnepeltük a kötelező utcai felvonuláson kívül. A május elsejét volt úgy, hogy megünnepeltük, de csak komédiázásból. Egyszer elmentünk Jenővel vacsorázni nem tudom, hova, és korábban jöttünk haza, és láttuk, hogy minden el van sötétítve, mindenki alszik már. Bejöttünk, és egyszer csak felgyúlt a villany, és kézen fogva bejöttek és körbetáncoltak minket, mint a bolondok. És közben énekelték, hogy "Föl, föl, ti rabjai a földnek..." [Ez az Internacionálé első sora. -- A szerk.]. Azért csinálták, mert ugrattak. Amikor leálltak, körülnéztünk, s láttuk, hogy a mi szobánk fel van díszítve. Hát majd meghaltunk a nevetéstől. Volt egy rökamié, egy vitrin és utána egy másik rökamié. Volt anyukának egy olyan horgolt kézimunkája, ami két galambot ábrázolt. Hát a két galamb fel volt téve a vitrin fölé, alatta piros papír, hogy jobban látszódjon. A vitrin előtt volt egy asztal, leterítve piros takaróval, és víz és pohár rajta, hogyha valaki beszédet mond, legyen. Én megágyaztam, mielőtt elmentünk volna, hogy ki tudja, milyen későn jövünk haza, s ne azután kelljen ágyazni. Az ágyon fel volt hajtvva a paplan, és a lepedőn ezer gombostűvel feltűzve, piros papírból kivágva románul és magyarul, hogy "Éljen május 1!". Ki voltak vágva a betűk is és a szám is, és betűzködték az ágyunkba. Még valami a párnán is volt. És pontosan ugyanaz volt a Jenő ágyán is. Ebből egy olyan mulatás lett, hogy reggel

hatig mulattunk. Nagyon jól voltunk.